

A.B.

2000 01 19

Diktantas

Duona... Nuolat liesdami krepšien-
čias jos riekes pripratome prie duonos
kaip prie oro , kuriuo krepšiuojame , taip
prie saulės , nešancios žemėj gyvybe , ir
seniai nustojome ranki nuo stalo į
saujų jos trupenius , sverdami derliaž
žimtais ir tūkstančiais tonų , dažnai
w̄imirištame , kad tikrojo duonos svorio
negalima išreikšti tokiu metavimu.

Ji- mūsų gyvybės dalis , rešanti ;
kraujas jėgą . Ji- pagrindas , be kurio
nebūtų nei tarplaučinių skrydžių , nei
mano poesijos. Man žodis „duona“
šventas dėl daug ko . # Ir todėl , kad
vaikystėje dažnai jos trukdavo , ir
todėl , jog kadaise mačiau , kaip už
duonos kriaukšlę žmonės parduodavo

savo jaunyste, svajas, o dažnai išskovoja
jós pertekliai, patys tapdavo vergusveldžiai.

- II - II - II - II -

Gražiai pavadinta, ilges šimtmečius
nuoseletė, nepetingų rankų globota,
gyva mūsų braengioji lietuvių kalba.
Poesiijoje ši kalba metaforizuota į inte-
lektualį, protojė-ūgryniątį išairių stilių
iš ūmų samplaika, teatre ji stilingai raiški
iš nekasdieniškai šventiška. Thalbo - brau-
giėsias žmogaus tvetas į tautos savastis.
Šios ne kartą girdėtois žodžiais noriše pad-
vėsti iš išykiinti šiandieninės kalbos pras-
me iš svarbg. Kartais užtenka keletą
minucių pasiklausyti kalbančiojo ir galima
nesunkiai susidaryti nuomonę apie jo
mąstymo kultūrą, doros mostatą, išsila-
vinimo laipsnį. Žmogaus vidinė kultūra
akivaizdžiausiai pastebima kalboje.